

Chương thứ ba mươi chín

Xả Thân Cứu Kỳ Hiệp

Người cụt tay thốt nhiên quay đầu lại, giận dữ quát to:

– Nói láo! Con cháu nhà Nam Cung thế gia sao lại phải đi làm nô bộc cho người ta?

Tú Linh chợt thấy lạnh toát cả xương sống, thân hình hơi run run nói:

– Sao... sao tiền bối biết?

Người cụt tay ngẩn mặt ra một lát rồi đáp một cách hững hờ:

– Lão phu biết chứ..

Lão chợt ngửa cổ lên trời cười một hồi dài rồi nói:

– Trên đời này có việc gì mà che được mắt lão phu?

Tú Linh thở dài nói:

– Nhâm Vô Tâm với văn bối tình đồng thủ túc, sống chết có nhau..

Người cụt tay cúi xuống chăm chú nhìn mặt Vô Tâm một lúc rồi lạnh lùng hỏi:

– Có thật là sống chết có nhau không?

Tú Linh gật đầu:

– Quả đúng như thế. Tính mạng văn bối vừa rồi tuy nhờ được tiền bối cứu cho thoát chết, nhưng... nhưng nếu Vô Tâm vì bị thương nặng mà chết, văn bối cũng chỉ đành theo xuống tuyền đài..

Nàng nói đến đây chợt ứa nước mắt, nghẹn ngào không nói tiếp được nữa. Người cụt tay ngẩn mặt ra nhìn Vô Tâm một lúc rồi thốt nhiên lấy tay vạch con ngươi chàng ra xem, lại nắm tay chàng bắt mạch, đoạn ngẩng đầu trông trời lẳng lặng không nói gì cả.

Tú Linh chợt động lòng, buột miệng hỏi:

– Tiền bối vũ công tuyệt thế, y đạo cũng hẳn là hơn người?

Người cụt tay lại đáp một cách hờ hững:

– Có thể thật!

Tú Linh mừng quá vội nói:

– Tiên bối thử xem bệnh hẩn liệu còn cứu được không?

Người cụt tay thở dài nói:

– Người này bình thường lo nghĩ nhiều quá đến nỗi lao tâm lao lực, nguyên trong người đã có bệnh sẵn nhưng nhờ nội công thâm hậu, gắng gượng giữ gìn nên bề ngoài không mấy người biết. Có đúng thế không?

Tú Linh buồn rầu nói:

– Tiên bối chưa trông thấy người, mà đoán bệnh thật chẳng sai tí nào.

Người cụt tay nói:

– Lần này hẩn bị trúng một chưởng, nếu lấy nội công của hẩn xem ra thì chẳng có gì nghiêm trọng, nhưng khốn nỗi thể chất hẩn đã suy nhược, nên lúc này nội ngoại giáp công. Dầu là người mình đồng da sắt cũng không chịu nổi.

Vừa nói vừa lắc đầu thở dài. Tú Linh chợt thấy trái tim như ngừng hẳn lại, chân tay run lẩy bẩy, nước mắt đầm đìa hai chân mềm nhũn, lảo đảo bước lùi lại, lắp bắp nói:

– Nếu... nếu thế thì không còn hy vọng cứu được nữa chẳng?

Người cụt tay trừng mắt nói lớn:

– Ai bảo là không cứu được nữa? Có lão phu đây, sao lại không còn hy vọng cứu được?

Tú Linh mừng quýnh, trong một lúc bao nhiêu sợ hãi đau khổ, mừng rỡ bất ngờ dồn dập kéo đến, tình cảm của nàng bị kích thích quá mạnh, làm cho nàng không sao chịu đựng nổi liền ngã ngồi xuống đất. Mắt còn chưa ráo lệ, miệng đã tíu tít hỏi:

– Tiên bối... tiên bối bằng lòng cứu Nhâm Vô Tâm thật không?

Người cụt tay thủng thỉnh đáp:

– Nhưng lão phu bình sinh không từng giúp không ai cái gì bao giờ. Nếu ta chữa khỏi Nhâm Vô Tâm, thì người sẽ làm gì để trả ơn ta?

Tú Linh ứa nước mắt nói:

– Nếu tiên bối cứu sống Vô Tâm, thì dù bất văn bối nhảy vào lửa,

văn bối cũng không dám từ.

Người cụt tay đôi mắt long lanh, thở dài nói:

– Vừa rồi lão phu cứu người sống, hình như người cũng chẳng lấy gì làm cảm kích lắm, vậy mà lúc này lão phu mới hứa chữa thương cho Nhâm Vô Tâm, cũng chưa biết chắc hẳn có khỏi được hay không, người đã tình nguyện nhảy vào nước lửa để báo đáp! Ôi! Xem thế đủ biết những ai làm bạn với người quả là tốt phước!

Ông ngừng một lát rồi lại mỉm cười nói:

– Lão phu cũng không muốn đòi hỏi gì hơn, chỉ khi nào lão phu cứu được bạn người khỏi bệnh, người phải quì xuống đất gọi lão một câu “Gia gia” thế là đủ!

Tú Linh ngẩn người ra một lát, rồi ngập ngừng hỏi:

– Đó là...là điều kiện của tiền bối ư?

Nàng thật không thể ngờ tới tại sao người cụt tay lại ra điều kiện quái gở như vậy? Và như vậy thì có lợi gì cho ông ta?

Người cụt tay cười nói:

– Đúng thế, chỉ có một điều kiện ấy thôi. Người bằng lòng chứ?

Tú Linh đang khóc cũng bật cười nói:

– Tiền bối đối với anh em cháu ơn đồng tái tạo, và tiền bối cũng đáng tuổi gia gia cháu, đừng nói tiền bối chỉ bắt gọi một tiếng, dù bất cháu gọi nghìn tiếng vạn tiếng, cháu cũng vui lòng.

Nói xong lập tức quì xuống toan lạy. Người cụt tay vội xua tay nói:

– Thông thả, thông thả! Chờ lão phu cứu sống Nhâm Vô Tâm rồi người sẽ lạy cũng vừa!

Nói xong duỗi cánh tay ra cười bảo Tú Linh:

– Bây giờ người hãy kéo cái tay áo này lên giùm lão phu đã!

Tú Linh mừng quá, lau vội nước mắt đứng lên cầm ống tay áo ông già, cẩn thận vén cao lên. Ông ta nhìn nàng vén tay áo cho mình, chợt lộ vẻ bồi hồi đau đớn một lúc mới thở dài nói:

– Cho thêm củi vào ống lửa đốt to lên, đừng để cho lửa tắt và cũng đừng quay đầu lại. Sáng mai lão phu sẽ đem chàng Nhâm Vô Tâm sống

phây phây trả cho nhà người.

Tú Linh cảm kích vô cùng, nghẹn ngào nói không thành tiếng chỉ khom mình vái ông ta một vái, rồi ngồi xỏm xuống bên đồng lửa cho thêm củi vào, thổi cho cháy bùng lên. Chỉ nghe phía sau lưng nổi lên những tiếng động nho nhỏ, lúc thì là tiếng quần áo sột soạt, lúc thì là tiếng xoa bóp, sau đó là những tiếng xương kêu răng rắc liên tiếp như pháo nổ, mãi mãi không ngừng.

Thốt nhiên bao nhiêu tiếng động lại im bật, không khí yên lặng như tờ, trong miếu chỉ còn nghe thấy tiếng củi nổ lách tách. Đêm mỗi lúc một khuya, gió mỗi lúc một mạnh, tiết trời cũng mỗi lúc một giá buốt nhưng phía sau Điền Tú Linh vẫn im lìm không một tiếng động.

Nàng chợt cảm thấy lạnh toát cả người, bỗng dưng rùng mình một cái tự nghĩ: “Người cụt tay hành tích quỷ bí và lúc mới gặp, mình đã nói những câu không được lễ độ lắm, tại sao hắn lại tốt với mình như vậy? Biết đâu không phải tất cả chỉ là những thủ đoạn dùng để giết Nhâm Vô Tâm? Giờ này rất có thể hắn đã giết chết chàng hoặc đem chàng đi đâu mất rồi cũng nên!”

Nàng vừa toan quay lại xem, bỗng chợt nghĩ: “Vũ công của hắn cao như vậy, nếu hắn muốn giết cả hai người thì có khó gì? Việc gì phải dùng tới những thủ đoạn ấy? Người ta có lòng tốt, ta đừng nên ngờ bậy!”

Tuy lòng đã nhủ lòng là không nên ngờ bậy mà bụng vẫn thấp thỏm không yên, chỉ muốn quay lại nhìn trộm một tý. Càng nóng lòng sốt ruột, hình như thời gian lại càng đi chậm lại. Nàng ngẩng trông ra bên ngoài, mưa gió đã ngớt phía đông đã lờ mờ ánh sáng, và những mỏm núi xa xa cũng đã thấy hiện ra trên nền trời u ám. Ngay lúc ấy chợt nghe phía sau có tiếng người rên rỉ, hình như tiếng Nhâm Vô Tâm, kế lại nghe tiếng thở hổn hển có vẻ như tiếng ông già cụt tay.

Tú Linh cau mày, trong bụng lấy làm kinh dị. Tiếng rên rỉ mỗi lúc một yếu, tiếng thở mỗi lúc một gấp... Thốt nhiên lại nghe ông già cụt tay quát lên một tiếng, không khác gì tiếng sét đánh ngang trời làm cho người nghe choáng cả màng óc. Tú Linh đầu óc còn đang choáng váng, đã lại nghe tiếng người cụt tay nói:

– Được rồi, quay lại đi!

Nói chưa dứt lời, Tú Linh đã vùng đứng lên quay phắt đầu lại. Người

cụt tay đã đứng bên quan tài, quần áo ướt sũng mồ hôi, lồng ngực phập phồng, hơi thở hỗn hển. Nàng bước lên mấy bước nhìn vào quan tài, thấy Nhâm Vô Tâm tuy vẫn nhắm nghiền đôi mắt nhưng hơi thở đã điều hòa như người đang ngủ say, sờ vào lòng bàn tay cũng thấy hơi ấm.

Tú Linh biết người cụt tay đã không ngại tổn hao công lực chữa chạy vết thương cho Nhâm Vô Tâm, cái lòng hiệp nghĩa xả hỷ cứu nhân ấy đã làm cho Tú Linh vô cùng xúc động, đến nỗi nghẹn ngào không nói nên lời, chỉ sụp quì xuống đất run run nói:

– Ôn sâu đức dày của lão tiên bối...

Người cụt tay tức thì trợn mắt quát:

– Sao ngươi vẫn kêu ta là tiên bối?

Tú Linh cảm kích ứa hai hàng lệ, qua màng nước mắt nàng chỉ mơ hồ nhận thấy con người tàn tật xấu xí, áo quần rách rưới đứng trước mặt mình kia quả là vĩ đại cao quý, đánh kính đáng phục, nếu mình được làm con ông ta cũng đủ vẻ vang danh giá một đời. Bèn vội lau nước mắt, phục xuống đất gọi:

– Gia gia, gia gia!

Tiếng nàng tuy nhỏ nhưng thực là những tiếng thốt từ đáy lòng, không một vẻ gì là miễn cưỡng. Người cụt tay đứng ngậy người ra nhìn nàng chăm chăm, trong cặp mắt sắc như mắt chim ưng chột long lanh mấy giọt nước, miệng lẩm bẩm mấy tiếng rất nhỏ nghe như:

– Hải tử...hải tử, hôm nay ta mới được nghe tiếng gọi của con.

Thốt nhiên ông ngửa mặt lên trời cười to mấy tiếng, đưa cao cánh tay còn sót lại lên múa tít đi mấy vòng, miệng thì kêu:

– Ta cao hứng quá! Ta cao hứng quá!

Tú Linh ngẩng lên kinh sợ hỏi:

– Gia gia! Gia gia làm sao...

Người cụt tay vẫn cười ha hả nói:

– Ta cao hứng quá!

Rồi nhảy cẫng một chân, đá bầu rượu lăn lông lốc ra ngoài cửa, cái thân hình cao lớn của ông ta cũng nhảy theo ra. Ông ta tuy chỉ có một

chân nhưng thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn. Tú Linh hốt hoảng chạy ra cửa đuổi theo nhưng chỉ thấy bốn mặt núi cao, hồi âm vang vang không dứt, đâu đây chỉ nghe thấy toàn những tiếng:

– Ta cao hứng quá! Ta cao hứng quá!

Nhưng trong màn sương sớm ảm đạm mịt mù, đã không trông thấy bóng dáng ông ta và chiếc bầu rượu đỏ đâu nữa. Tú Linh đứng ngây người ra một lúc, bất giác nước mắt chảy dòng dòng, thốt thức nói một mình:

– Gia gia, hài nhi chưa kịp hỏi tên họ gia gia, sao gia gia đã vội bỏ đi?

Nàng đứng một lúc khá lâu, không thấy ông già cụt tay trở lại, mới thở dài một tiếng lủi thủi quay vào bên cạnh áo quan. Nhâm Vô Tâm đang ngủ say sưa, nàng không nỡ đánh thức dậy, chỉ dựa lưng vào áo quan mà ngồi.

Đống lửa vẫn còn cháy rùng rục, nàng thấy trong mình ấm áp dễ chịu lại sinh ra buồn ngủ, mi mắt nặng trĩu bèn ngả lưng bên quan tài, thiu thiu ngủ mất. Ngoài trời mây đen mù mịt, lúc này lại lóe lên một chút ánh mặt trời.

Mộ Dung Phi bị thương nặng nằm dưới đất, thốt nhiên mở mắt quay đầu trông trộm Tú Linh. Tú Linh vẫn yên trí là hấn chết thật rồi nên không đề phòng chi hết. Vì mấy ngày nay bôn ba mệt nhọc quá sức nên nàng vừa nhắm mắt đã ngủ say như chết, không còn biết trời đất gì nữa.

Mộ Dung Phi đã lồm ngồm bò dậy, trên môi còn nở một nụ cười nham hiểm, ánh mắt sát khí đằng đằng, hấn cứ bò dần từng bước, từng bước lại phía Tú Linh. Tú Linh vẫn ngủ say, Nhâm Vô Tâm nằm trong áo quan tiếng ngáy vẫn đều đều. Mộ Dung Phi tay đã chạm vào thanh kiếm, dần dần hấn đã nắm được chuôi kiếm.

Ngoài cửa ánh nắng đã tràn vào trong miếu, những chỗ nước mưa hắt vào đêm qua đã khô ráo. Tú Linh vẫn say sưa giấc điệp. Mộ Dung Phi tay lăm lăm chuôi kiếm, mắt hết nhìn Tú Linh lại nhìn Nhâm Vô Tâm, ngần ngừ chưa biết nên giết ai trước. Hấn thấy thanh kiếm nặng trĩu trong tay biết rằng mình tuy chưa chết, nhưng chân lực không còn được bao nhiêu, không biết một nhát kiếm có thể giết nổi một mạng

không, điều ấy còn chưa dám quyết định, huống hồ lại còn muốn giết cả hai người.

Vì thế nên hắn mới phải phân vân, không biết nên giết ai, đừng giết ai? Hắn thấy Nhâm Vô Tâm nằm trong áo quan, vẻ mặt bình thản hơi thở điều hòa, biết rằng chàng chưa chết mà cũng có lẽ không bị trọng thương như hắn tưởng; nếu hắn giết Tú Linh trước mà chàng tỉnh dậy, thì chắc mạng hắn cũng không còn; còn nếu hắn giết Vô Tâm trước, nhờ Tú Linh thức dậy thì làm sao?

Hắn tuy là người nham hiểm độc ác nhưng lại không nhanh trí nên đã bỏ lỡ mất cơ hội tốt, nếu hắn cứ quả quyết hạ thủ Tú Linh trước thì Vô Tâm bị trọng thương vừa khỏi, khí lực chưa phục hồi, đâu có muốn chống lại hắn cũng chưa đủ sức. Đằng này có cơ hội tốt hắn đã bỏ lỡ mất rồi, ánh mặt trời chiếu qua khe cửa sổ vào trong miếu, bị thanh kiếm của Mộ Dung Phi phản chiếu soi thẳng vào mắt Tú Linh.

Tú Linh đang ngủ say chợt thấy mi mắt đau nhói, bèn giật mình mở choàng mắt ra, chợt trông ngay thấy một bóng người cao lớn, tay giơ cao thanh kiếm, miệng nhả nhó cười một cách hung ác. Cái bóng thấy nàng tỉnh dậy vội quát to một tiếng, cầm kiếm đâm thẳng vào ngực nàng. Tú Linh hốt hoảng vội lăn đi một vòng xa tới mấy thước, vai bên trái tuy bị mũi kiếm đâm trúng, nhưng may không can gì đến những chỗ yếu hại.

Mộ Dung Phi thấy đánh không trúng lại định đuổi theo đánh nữa, không ngờ lực bất tòng tâm, tay cầm kiếm đã run run làm sao còn đủ sức tấn công được nữa? Tú Linh trong lúc kinh hoàng lập tức sấn lên, tay trái ráng sức phóng ra một luồng tiềm lực, thân hình hơi nghiêng đi lách qua làn kiếm quang của đối phương mà tiến.

Môn vũ học kì dị đó chính là một chiêu cứu mệnh bí truyền của Nam Cung thế gia, trên đời không mấy người giải nổi. Mộ Dung Phi còn đang sửng sốt Điền Tú Linh đã bước sấn tới bên cạnh, tay phải liên tiếp đánh vào hai đại huyệt “Nhũ huyệt” và “Huyền cơ” ở ngực bên trái của Mộ Dung Phi. Thanh kiếm ở tay phải của hắn đã bị luồng tiềm lực của Tú Linh gạt hẳn ra một bên, cánh tay bên trái không có, lúc này thấy Điền Tú Linh phóng chưởng ra còn tránh sao kịp. Trong lúc cuống lên, hắn chợt xúc động linh cơ, hét lớn:

– Hãy khoan!

Tú Linh tay đã đặt lên huyệt “Huyền cơ” của hắn nhưng chưa hạ thủ, sẵn tiếng hỏi:

– Người còn muốn nói gì nữa?

Mộ Dung Phi biết lúc này tính mạng mình đã ở trong tay đối phương, trên trán hắn mồ hôi nhỏ xuống tong tong, thốt nhiên ném thanh kiếm kêu to:

– Thiếu phu nhân, phu nhân tưởng tôi không nhận ra phu nhân ư?

Mộ Dung Phi thấy đối phương dùng toàn chiêu thức của Nam Cung thế gia, lại chợt nhớ tới câu chuyện có liên quan đến thiếu phu nhân Điền Tú Linh mà hắn mang máng được nghe mấy hôm nay, nên trong lúc bí quá hắn chợt nảy trí khôn, định bụng cứ gọi liều may ra trúng thì hay lắm. Kỳ thực hắn cũng không dám quả quyết có phải người này đúng là Điền Tú Linh cải trang thực không?

Tú Linh nghe hắn nói bất giác tái mặt, bàn tay định ấn vào ngực hắn cũng hơi run run. Mộ Dung Phi thấy thế mừng thầm, biết là mình đoán không sai, liền nghĩ ra một kế cười nói:

– Phu nhân số hãy còn đỏ, nên trời mới xui khiến tại hạ nhận ra phu nhân, nếu không...

Nói đến đây hắn lại cố ý lắc đầu thở dài, nín lặng không nói nữa. Tú Linh không dần nổi tính tò mò, buột miệng hỏi:

– Nếu không thì làm sao?

Mộ Dung Phi cười ha hả nói:

– Nếu không thì Mộ Dung Phi cố nhiên sẽ chết về tay phu nhân, mà phu nhân cũng sẽ phải hận ngàn đời.

Tú Linh cau mày hỏi:

– Người nói thế là nghĩa làm sao?

Mộ Dung Phi ngửa mặt lên trời cười “hắc hắc” nói:

– Nếu phu nhân muốn nghe câu chuyện bí mật...hắc hắc...

Rồi hắn lại im lặng không nói nữa. Kỳ thực trong bụng hắn có chuyện bí mật gì đâu, chẳng qua hắn chỉ cố ý kéo dài thời gian, để nặn óc tìm một câu chuyện có thể uy hiếp Tú Linh được, có thể thôi. Tú Linh ra thêm sức mạnh vào năm đầu ngón tay, ấn vào ngực Mộ Dung Phi

giận dữ quát:

– Người có nói không thì bảo!

Huyệt “Huyền cơ” là một trong ba mươi sáu yếu huyệt trong mình, bình thường bị người ta chạm nhẹ phải cũng đau điếng người không sao chịu nổi, huống hồ đằng này tay Tú Linh lại hàm súc nội kình, xuất thủ tính từng phân thốn hắc hoi, tuy là đặt trên tử huyệt nhưng chỉ cố ý làm cho hắc đau đớn, chớ chưa muốn bắt hắc phải chết vội.

Mộ Dung Phi tuy mồ hôi đã toát ra như tắm, nhưng vẫn cố cắn răng chịu đựng nói:

– Nói thì đằng nào cũng nói, nhưng không phải dễ dàng thế đâu?

Hắc càng làm bộ bí mật, Tú Linh lại càng nghi ngờ sốt ruột muốn nghe ngay, tay trái nàng bèn nắm lấy huyệt “Khúc trì” trên cánh tay phải hắc, quát to:

– Người còn chưa chịu nói hả?

Mộ Dung Phi chỉ cảm thấy cánh tay đau như dao tiện thấu suốt tới quả tim, nước mắt ứa ra nhưng ngoài miệng vẫn cố nhả nở cười. Tú Linh tự nghĩ: “Hắc đau đến chết vẫn cố cắn răng không nói, chắc chuyện này quan trọng lắm chớ chẳng chơi?”

Tay nàng ấn mạnh thêm một chút nữa, giọng nói càng gay gắt:

– Nếu người vẫn gan lì không nói, ta sẽ bóp gãy nốt cánh tay này của người cho mà coi!

Mộ Dung Phi làm bộ chịu không nổi, run run nói:

– Phu nhân, xin hãy...hãy nới tay một chút.

Tú Linh cười nhạt:

– Người cứ gan nữa đi!

Ngón tay nàng quả nới ra một chút, nhưng bàn tay vẫn không rời yếu huyệt của hắc. Mộ Dung Phi làm bộ thở dài nói:

– Phu nhân bội phản Nam Cung thế gia, quả thật mật lớn tày trời. Nhưng phu nhân há không sợ thủ đoạn của Thái phu nhân làm cho người ta cầu sống không được, cầu chết cũng không xong ư?

Tú Linh chợt dạ nghĩ thầm: “Bà Tổ đã ngấm hạ độc được trong cơ

thể ta, không phải là bắt ta chết ngay mà yên chuyện đâu, coi chừng bà ta có thể bắt mình phải chịu trăm cay ngàn đắng chết đi sống lại, đúng như lời Mộ Dung Phi nói: Cầu sống không được, cầu chết không xong! Biết làm thế nào bây giờ?”

Mộ Dung Phi biết là nàng đã trúng kế bèn lại giả bộ buồn rầu, thở dài nói tiếp:

– Dù phen này ra đi phu nhân đã quyết liều một chết, nhưng tất thế nào lòng cũng còn vương một chút tâm sự chưa xong mà đã chết sớm, há chẳng đáng tiếc lắm ru?

Tú Linh giật mình hỏi:

– Sao người biết ta còn vương chút tâm sự?

Mộ Dung Phi ngửa mặt lên trời than:

– “Tình thiên đa hận sự, sống chết hai đường khôn tỏ.” Ôi! Sống chết mơ hồ, sống chết mơ hồ!

Tú Linh kinh sợ nghĩ thầm: “Hay là hẩn biết... biết việc của...của phu tế ta?” Nàng lại buột miệng hỏi:

– Người biết chàng còn sống à? Người có biết chàng ở đâu không?

Mộ Dung Phi giả vờ giật mình ấp úng nói:

– Việc của...của thiếu chủ nhân, tại hạ làm sao mà biết được?

Tú Linh cười nhạt:

– Nếu người biết thì cứ việc nói thẳng ra, việc gì còn phải vờ đóng kịch như thế?

Mộ Dung Phi lắp bắp:

– Nhưng.. nhưng nếu tại hạ nói rõ việc... việc của thiếu chủ nhân ra thì... thì... ôi!

Hẩn càng nói mập mờ, Tú Linh lại càng nóng muốn biết, bèn gắt:

– Trong giang hồ tuy ai cũng bảo là chàng chết rồi, nhưng ta không tin. Nếu người nói được hiện thời chàng ở đâu, ta sẽ tha chết cho.

Mộ Dung Phi thấy nói liều như vậy, ngờ đâu lại dò trúng được tâm sự Tú Linh, trong bụng tuy đắc ý nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ nhăn nhó, thở ngắn than dài. Rồi chợt tắc lưỡi nói:

– Thôi, phu nhân có muốn giết tại hạ, xin cứ ra tay cho!

Tú Linh cười nhạt:

– Bà Tổ ta thủ đoạn tuy lợi hại nhưng cô nương đây cũng không phải là người bụng dạ nhân từ. Nếu người nhất định không nói thật, ta cũng sẽ có thủ đoạn khiến cho người cầu sống không được, cầu chết không xong cho mà coi!

Mộ Dung Phi hình như cũng hơi giật mình, run run nói:

– Tại hạ chỉ cầu chóng chết, quyết không dám nói rõ chỗ công tử trị... trị thương!

Tú Linh choáng người, không biết vì sợ hay vì mừng, vội hấp tấp hỏi:

– Sao sao, người biết chỗ ở của chàng à?

Mộ Dung Phi nhăn nhó nói:

– Thái phu nhân sợ trong giang hồ nếu có người biết là công tử chưa chết, tất sẽ gây thành một trường đại loạn, nên mới đưa công tử đến một chỗ bí mật để dưỡng thương, việc này chỉ có vài người biết trong số có cả tại hạ. Nhưng mấy người biết việc đó đã từng thề độc không được tiết lộ với ai. Tại hạ dẫu có gan tày trời cũng không dám nói ra.

Tú Linh giận dữ quát:

– Nếu người không nói, ta cũng băm vằm người ra làm trăm ngàn mảnh, người hãy suy nghĩ cho kỹ đi đã.

Mộ Dung Phi mừng thầm nói:

– Nhưng dù tại hạ có nói thực, phu nhân chắc cũng chẳng tin.

Tú Linh nói:

– Cố nhiên. Ta còn muốn người đưa ta đến tận nơi, khi nào trông thấy người, lúc đó ta mới tin và thề không làm khó dễ gì cho người cả.

Mộ Dung Phi nói:

– Nhưng tại hạ cũng làm sao dám tin phu nhân?

Tú Linh nói:

– Ta muốn giết người lúc nào cũng được, hà tất phải bày trò?

Mộ Dung Phi ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

– Nhưng còn Nhâm Vô Tâm? Nếu phu nhân cho hắn đi theo thì dù chết tại hạ cũng không dám đưa phu nhân đi.

Tú Linh cũng ngăn người ra, không biết tính thế nào cho tiện nàng không nỡ bỏ mặc chàng đấy mà đi một mình, còn đem chàng đi theo thì quả không tiện chút nào.

Mộ Dung Phi thấy nàng do dự, lại nói tiếp:

– Phu nhân nghĩ thế nào, xin quyết định ngay cho.

Tú Linh bất giác đưa mắt nhìn Vô Tâm đang nằm ngủ say sưa trong quan tài, rồi quả quyết nói:

– Đẳng nào ta cũng phải đưa chàng đi, nếu người sợ lộ chuyện thì dọc đường ta sẽ điểm huyết cho chàng cũng được.

Mộ Dung Phi không biết làm sao, đành phải gật đầu. Tú Linh liền buông tay ra rồi bước về phía quan tài, nhưng đôi mắt vẫn theo dõi cử chỉ của hắn. Tú Linh chợt nghĩ: “Biết đâu hắn không cố ý dụ ta vào vòng mai phục của Nam Cung thế gia?” Nàng bèn giả vờ hỏi bằng một giọng không chú ý lắm:

– Người tính đưa ta đi đâu?

Mộ Dung Phi sửng sốt không biết nên đi đâu, bèn nói bừa:

– Chỗ công tử trị thương ở trong dãy loạn sơn thuộc tỉnh Cam Túc. Ta cứ thẳng phía Tây đi là tới.

Hắn nói liệu thành ra lại trúng vào nơi mà Vô Tâm định tới. Tú Linh mừng lắm, liền giơ tay điểm vào “thụ huyết” của chàng. Nếu nàng đưa Vô Tâm đi về phía Tây, tất thế nào đi đường cũng bị địch nhân phát giác. May có Mộ Dung Phi dẫn đường, hắn không dám để người nhà Nam Cung thế gia bắt gặp nàng, vì nếu biết đã bị lộ tung tích tất nàng sẽ giết hắn trước. Do đó hắn hết sức tránh những nơi mà hắn biết là có tai mắt nhà Nam Cung thế gia mai phục.

Sự việc biến chuyển lại thành ra may mắn, có lẽ bên trong đã có tạo hóa an bài, nhưng đó là những điều mà chính Điền Tú Linh và Mộ Dung Phi cũng không ai ngờ tới. Tú Linh cúi xuống bế Nhâm Vô Tâm lên, khi qua trước mặt Mộ Dung Phi nàng chợt giơ tay điểm luôn vào bốn huyết “Tương đài”, “Kỳ môn”, “Chương môn” và “Bạch hải” của hắn.

Mộ Dung Phi cười một cách đau khổ nói:

– Tại hạ đã bị thương về chưởng của phu nhân, dấu phu nhân không điểm huyết tại hạ cũng không trốn được cơ mà?

Tú Linh chỉ lạnh lùng ra lệnh:

– Đi trước đi!

Mộ Dung Phi bị điểm huyết, chân lực tuy đã mất nhưng chân vẫn đi lại được như thường. Hắn quả theo lời nàng tiến lên trước dẫn lộ. Hai người đi chừng một giờ mới được bốn năm dặm. Tú Linh thấy Mộ Dung Phi mồ hôi đầm trán, hơi thở hổn hển biết không phải hắn cố ý làm trò, nên cũng không nổi giục giã.

Lại đi một đoạn nữa, chợt thấy Mộ Dung Phi rảo bước đi về phía trái mấy bước, rồi cúi xuống bới bới ở dưới đất. Tú Linh cau mày nói:

– Nếu người muốn giở trò, thì hãy coi chừng!

Mộ Dung Phi vẫn hì hục bới, một lát sau đã thấy hắn moi dưới đất lên được bảy tám chiếc trứng rùa. Tú Linh thấy thế bất giác bật cười, nghĩ thầm: “Nếu không có hắn cùng đi, chắc ta đành chịu chết đói mất!”

Mộ Dung Phi bới trứng xong, lại lấy cây hỏa tập vơ một nắm lá khô đốt lên rồi bỏ trứng rùa vào nướng. Mỗi người ăn vài quả trứng rùa và uống mấy ngụm tuyết đọng trong hốc đá, đã thấy tinh thần phấn chấn. Tú Linh cười nói:

– Cám ơn người!

Hai người đi đến chiều mới được hơn mười dặm, bốn bề núi non xanh ngắt khí lạnh ghê hồn, trước mặt lại hiện ra một con đường hẹp. Mộ Dung Phi chú ý nhìn qua rặng cây um tùm một lát, rồi chợt bỏ con đường tắt đi len vào rừng. Tú Linh sáng giọng hỏi:

– Người định đi đâu đấy?

Mộ Dung Phi cười nói:

– Trong những gốc cây ở đây đều có ám hiệu của Nam Cung thế gia, nếu ta đi vào con đường mòn đó, chỉ chừng một dặm sẽ bị chúng phát giác.

Tú Linh giật mình nghĩ thầm: “Cũng may tên này chưa chết lại dẫn đường cho ta, nếu ta đi một mình thì thế nào cũng bị vướng vào vòng

vây của họ. “

Nàng có biết đâu rằng Mộ Dung Phi chỉ là một kẻ ích kỷ, coi tính mạng của mình quý hơn vàng, lúc này hắn chỉ tìm mưu tính kế thoát thân, còn đối với sự thành bại của nhà Nam Cung thế gia hắn đâu có quan tâm đến. Tới nửa đêm, Tú Linh tìm được một chỗ khe núi tránh gió, bèn điểm huyết đạo cho Mộ Dung Phi và đặt Nhâm Vô Tâm nằm xuống nệm cỏ, rồi ngồi ngủ một lát.

Đi rông đã ba ngày liền, Tú Linh dần dần đã hơi tín nhiệm Mộ Dung Phi, không phòng ngừa cẩn thận như trước nữa. Một hôm đi đến đại tân quan tức là biên cảnh Cam Túc, buổi tối hai người liền tìm vào một tòa miếu hoang ở ngoài châu thành nghỉ ngơi.

Lúc này Mộ Dung Phi thân hình chỉ còn gầy bằng cái que, bất thành nhân dạng. Tú Linh hình dung cũng tiêu tụy bơ phờ, duy có Nhâm Vô Tâm vì suốt ngày chỉ li bì ngủ nên không đến nỗi thay đổi lắm. Tú Linh thấy bộ dạng Mộ Dung Phi như vậy, cũng động lòng thương hại bèn nói:

– Thôi đêm nay ta hãy tạm không điểm huyết người để cho người ngủ được một giấc, sáng mai mà lấy sức đi tiếp.

Người bị điểm huyết tiếng rằng ngủ say, nhưng các bắp thịt, đầu xương không được thoải mái. dẫu có ngủ mà vẫn không hết mệt nhọc. Khi nghe Tú Linh nói vậy, Mộ Dung Phi tỏ vẻ cảm kích thốt nhiên ứa nước mắt, quì phục xuống đất nghẹn ngào nói:

– Tại hạ thật đáng chết! Tại hạ đã nói dối phu nhân!

Tú Linh sửng sốt, hấp tấp hỏi:

– Cái gì? Hay là người.. người quả không biết chỗ ở của... của chàng?

Mộ Dung Phi lắc đầu:

– Điều đó tại hạ đâu dám nói dối... chỉ vì... chỉ vì

Nói đến đây hắn chợt thò tay vào mình lấy ra một chiếc lọ nhỏ bằng ngọc màu Bích lục, rồi tiếp:

– Tại hạ vừa gặp phu nhân lẽ ra phải đưa ngay thuốc giải độc cho phu nhân mới phải, nhưng tại hạ lại vì tư tâm mà giấu đi, nay thấy phu nhân đối với tại hạ tốt quá, nên tại hạ không đành tâm giấu...

Tú Linh chợt động lòng hỏi:

– Thuốc giải độc gì?

Mộ Dung Phi than rằng:

– Thái phu nhân đã liệu trước là ngày phu nhân bị thuốc độc phát chỉ còn trong vòng năm ba hôm nữa, vì thế nên mới sai tại hạ giắt thuốc giải sẵn trong mình, hễ tìm thấy phu nhân thì phải đưa ngay.

Tú Linh cười nhạt nói:

– Ta đã bội phản bà ấy, khi nào bà ấy còn có lòng nhân từ sai người đem giải dược đến cứu ta nữa?

Mộ Dung Phi buồn rầu nói:

– Chính thế, Thái phu nhân chỉ muốn chính mắt được trông thấy phu nhân chết đi sống lại, chịu đủ thiên ma bách chiết rồi mới cam lòng, nếu phu nhân cứ thế mà chết thì Thái phu nhân còn làm sao thỏa chí báo thù được nữa?

Tú Linh ngồi ngây ra một lúc, rồi thở dài nói:

– Không ngờ bà ấy lại giận ta đến thế?

Mộ Dung Phi nói:

– Loại giải dược này có thể kéo dài độc tính được tới một năm, trong vòng một năm đó Thái phu nhân sẽ sai người bắt phu nhân về, Thái phu nhân sợ bọn tại hạ không đủ sức bắt được phu nhân nên mới trao thuốc giải độc cho cầm phòng. Tại hạ thiết nghĩ phu nhân sống thêm được một năm nữa, cũng có thể liễu kết được tâm sự, chả hơn là chết ngay bây giờ ư?

Tú Linh chú ý nhìn hắn, trong bóng đêm chỉ trông thấy trên mặt hắn vẫn còn long lanh ngấn nước mắt, hình như những lời hắn nói toàn là chí thiết chân thành và hợp tình hợp lý, liền tự nghĩ: “Cứ xem cử chỉ của hắn mấy hôm nay cũng không đến nỗi gian ác lắm, và hắn muốn lừa ta hà tất phải dùng đến cái kế ngu xuẩn đó.”

Nghĩ vậy liền đỡ lấy chiếc lọ ngọc mở ra đưa lên mũi ngửi thử, chỉ thấy hương thơm ngào ngạt xông lên nức mũi. Nàng sinh trưởng trong nhà Nam Cung thế gia, đối với các loại thuốc độc trên đời nàng cũng nhận biết khá nhiều, nên vừa ngửi hơi thuốc, nàng đã biết ngay không

phải thuốc độc.

Nhưng dù sao nàng vẫn không dám tin hẳn, lại đưa trả Mộ Dung Phi rồi nói:

– Nếu thật là thuốc giải độc, thì người thử uống trước cho ta xem nào!

Mộ Dung Phi ngần ngừ một lúc rồi nói:

– Tại hạ đã muốn lấy lòng tin của phu nhân, thì dù trong lọ đựng thuốc độc tại hạ cũng dám uống.

Hắn nói dứt lời liền mở lọ ra, ngửa cổ dốc một nửa vào miệng. Tú Linh đắm đắm nhìn hắn, thấy hắn quả uống hết nửa lọ thuốc, trong bụng cũng hơi tin nhưng lại nghĩ: “Nếu là thuốc độc thì ít ra cũng phải hai ba giờ mới ngấm. Ta hãy chờ xem.” Nàng liền bảo hắn:

– Người cứ đi ngủ trước đi, lát nữa ta sẽ gọi dậy.

Mộ Dung Phi khom lưng nói:

– Đa tạ phu nhân.

Nói xong liền nằm xuống, chỉ một lát sau đã thấy hắn ngáy âm âm. Tú Linh không hề nhắm mắt, chờ tới ba tiếng đồng hồ mới gọi Mộ Dung Phi dậy, thấy hắn vẫn khỏe mạnh như thường, không hề có vẻ gì khác lạ bất giác nghĩ thầm: “Xem thế đủ biết nếu trong bình này không phải là thuốc giải, thì cũng quyết không phải là thuốc độc. Ta cứ uống chắc cũng vô hại “

Nàng càng nghĩ càng thấy những lời Mộ Dung Phi nói tuyệt không có gì giả dối, bèn ung dung mở bình ngọc ra, dốc hết chỗ thuốc dổ vào miệng. Đêm tối càng âm thầm, gió càng lúc càng mạnh. Mộ Dung Phi nằm co ro trong xó miếu, hình như đang lim dim, kỳ thực thì hắn vẫn chú ý theo dõi từng cử chỉ của Tú Linh.

Tú Linh uống thuốc xong cảm thấy chân tay dần dần ấm áp, thân thể thư sướng dễ chịu vô cùng, nàng tự mừng thầm là thuốc giải có công hiệu. Nàng đã định rằng hễ uống thuốc vào mà thấy trong mình khó chịu, thì lập tức điếm ngay tử huyết của Mộ Dung Phi, nay thấy thuốc tựa hồ linh nghiệm bèn cười nói với hắn:

– Thứ thuốc này hình như có sức làm cho người ta hết mệt nhọc. Người có buồn ngủ thì cứ nằm xuống mà ngủ một giấc nữa đi.

Mộ Dung Phi chỉ tằm tằm cười, không đáp. Tú Linh cũng ngồi xếp bằng tròn vận công điều tức cho thuốc chóng ngấm. Trong phút chốc nàng cảm thấy dưới bụng con hình như có một luồng khí huyết đưa thẳng lên cổ. Nàng giật mình mở mắt nhìn, lại thấy Mộ Dung Phi mở mắt cười toe toét, đang chăm chăm nhìn mình. Nàng biết là có biến, vừa định đứng lên chợt thấy tứ chi mềm nhũn, không sao gắng gượng được nữa.

Tú Linh giận lắm thét lên:

– Người... người dám

Mộ Dung Phi cười ha hả nói:

– Phu nhân lúc này tuy trách mắng tại hạ, nhưng nếu chờ chút nữa thấy trong mình thư thái, chỉ sợ lại phải nhờ ơn tại hạ thôi.

Giọng cười của hắn nghe thật bỉ ổi đê tiện. Tú Linh rùng mình, trong mình cảm thấy bứt rứt, những ý nghĩ bậy bạ cứ lờn vờn trong óc, lâu dần hai má nóng như lửa đốt, máu huyết trong người như muốn phun tóa ra. Nàng sợ quá, vội quát hỏi:

– Người dùng thứ... thứ thuốc gì mà...

Nàng tuy cố lấy sức hét thật to nhưng giọng đã yếu quá, tiếng hét chỉ lí nhí trong miệng, không sao thoát ra được. Nàng chỉ mong Nhâm Vô Tâm thoát nhiên tỉnh dậy, nhưng chàng đã bị điểm huyết quyết không thể nào tỉnh dậy được trước khi trời sáng. Mộ Dung Phi lại cười ha hả:

– Thuốc độc tâm thường làm sao có thể che mắt được thiếu phu nhân nhà Nam Cung thế gia? Thứ thuốc này được liệu chính của nó là nhung hươu hòa lẫn với tinh túy chất xạ hương, lại thêm một ít xương giống dị thú ở Nam Hải vào nên công dụng lại càng linh hiệu, nhiều cô con gái khao khát muốn dùng mà còn không được kia!

Ta nên biết loại nhung hươu tính rất lạ, đàn ông uống vào thì thân thể càng thêm tráng kiện, nhưng con gái uống thì lại phát sinh tà niệm, không sao nén được. Tú Linh xưa nay chưa từng được trông thấy hay nghe thấy có thứ thuốc kì dị như thế bao giờ, nên mới dễ dàng mắc hớp.

Lúc này trong mình nàng tuy bứt rứt khó chịu nhưng đầu óc vẫn

chưa mất hết trí khôn, bởi vì nàng còn là con gái nên đối việc trai gái, sự cảm thụ không mãnh liệt bằng đàn bà. Mộ Dung Phi đặc ý nhơn nhơn, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào Tú Linh không chớp, miệng cười hì hì nói:

– Phu nhân lúc này đã cảm thấy dễ chịu chưa? Qua lát nữa thì...hi hi...

Mộ Dung Phi vốn tính gian hiểm nên tuy hấn đã tin tưởng mười phần, nhưng vẫn chưa dám khinh cử vọng động chỉ đứng xa xa mà ngó, thỉnh thoảng lại buông ra một câu cực kỳ thô bỉ, bẩn thỉu. Tú Linh đôi má càng đỏ, hơi thở càng gấp, đôi mắt long lanh đưa qua đưa lại, thốt nhiên kêu to một tiếng tiếng thân thể mềm như sợi bún, nằm phục xuống đất miệng không ngớt rên rỉ.

Mộ Dung Phi cả mừng xăm xăm chạy đến, bắt đồ Tú Linh chợt nghiêng chặt hàm răng, vươn mình phóng một chưởng vào giữa ngực hấn. Mộ Dung Phi trong lúc bất ngờ không kịp phòng bị, chỉ nghe “vù” một tiếng thân hình đã lộn đi tới mấy thước. Tú Linh lúc này sức tuy đã yếu nhiều, nhưng Mộ Dung Phi cũng vừa bị trọng thương chưa khỏi, lại thêm mấy hôm nay đi đường vất vả, nhịn đói nhịn khát nên chỉ vừa bị Tú Linh đánh một chưởng nhẹ, khí huyết của hấn đã sôi lên, xương cốt đau như tiện, bò dậy không nổi.

Tú Linh đánh xong một chưởng, thân thể cũng theo đà ngồi bật dậy, tay rút thanh trường kiếm chính là thanh kiếm của Mộ Dung Phi mà nàng đã đoạt được, gắng gượng đứng lên, lừ lừ đi lại phía Mộ Dung Phi, giơ kiếm toan chém. Hấn sợ quá vội kêu:

– Phu nhân...dừng...

Tú Linh đã giơ thanh kiếm lên nửa chừng, mũi kiếm lại từ từ chìm xuống, nàng chỉ cảm thấy trong mình như có hàng ngàn vạn con sâu con kiến đang lúc nhúc len lỏi trong các thớ thịt, đến nỗi không sao gắng gượng nổi, bàn tay bất giác cứng đờ ra rồi thanh kiếm rơi tuột xuống đất. Thân hình cũng ngã khuỵu xuống.

Mộ Dung Phi thở ra một hơi dài như vừa trút được gánh nặng. Lúc này hấn chỉ cầu lấy thoát thân, lại sợ Tú Linh giả vờ như thế để dụ địch, bèn len lén lùi ra mấy bước rồi gắng gượng quay mình chạy ra cửa miếu.

Nhưng vừa ra tới cửa miếu, hần bỗng giật mình lùi lại mấy bước, ngã ngồi xuống đất. Thì ra hần vừa trông thấy hai người mặc đồ đen, bịt mặt đang thủng thỉnh đi tới. Mộ Dung Phi vừa ngã xuống, hai người cũng vừa vào tới trong cửa. Bốn con mắt hau háu nhìn quanh một lượt, người bên trái tỏ vẻ đắc ý cười hì hì:

– Thật không ngờ...không ngờ công lớn lại rơi vào tay anh em mình!

Mộ Dung Phi lại thấy tinh thần phấn chấn, ưỡn ngực nói:

– Các ngươi là ai? Giữ chức gì?

Hai người áo đen lạnh lùng đáp:

– Chúng ta là môn hạ Nam Cung thế gia!